

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania I. w R.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.
z udziałem zainteresowanej E.W.
o podleganie ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 listopada 2017 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 lipca 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od organu rentowego na rzecz odwołującej się
kwotę 450 (czterysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu
kosztów pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) wyrokiem z dnia 19 lipca 2016 r. zmienił zaskarżony apelacją odwołującej się I. w R. wyrok Sądu Okręgowego – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. Ośrodka Zamiejscowego w R. z dnia 8 kwietnia 2014 r. oraz poprzedzającą ten wyrok decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 24 czerwca 2016 r. i stwierdził, że zainteresowana E.W. nie podlega w I. w R. obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu z tytułu umowy zlecenia oraz, że podmiot ten nie jest zobowiązany do naliczania za nią składek

wymienionych w zaskarżonej decyzji i za wskazany w niej okres, a także zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. na rzecz I. w R. kwotę 330 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania za obie instancje.

Organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 19 lipca 2016r., zaskarżając ten wyrok w części, to jest w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punktach 1 i 2 oraz zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, to jest: art. 382 k.p.c. oraz art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.; art. 328 § 2 w związku z art. 391 k.p.c., a nadto naruszenie prawa materialnego, to jest: art. 3 i art. 22 § 1 i § 1¹ k.p.; art. 6 ust. 1 pkt 4, art. 12 ust. 1, art. 18 ust. 1 i 3, art. 20 i art. 32 oraz art. 17 w związku z art. 4 pkt 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 3 k.p. i art. 22 § 1¹ k.p. oraz art. 4 pkt 2a ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, a także art. 33¹ k.c. Ponadto podniósł, że jego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, co wynika ze wskazanego skardze naruszenia przepisów postępowania i naruszenia przepisów prawa materialnego (szczegółowo wskazanego w pkt II skargi), prowadzącego do wydania oczywiście błędnego rozstrzygnięcia.

Skarżący podniósł, że w identycznych sprawach, rozstrzygając w takim samym stanie faktycznym i prawnym, dotyczącym tej samej decyzji organu rentowego, a jedynie innych zainteresowanych – A.M. (wyrok z dnia 31 maja 2016r., III AUa (...), który również został zaskarżony skargą kasacyjną) oraz A.K-D. (wyrok z dnia 27 września 2016 r., III AUa (...)), Sąd Apelacyjny w (...), działając w innych składach, nie znalazł możliwości zastosowania norm art. 3 k.p. i art. 22 § 1¹ k.p., jak to uczynił skład orzekający w niniejszej sprawie. Wprawdzie w obydwu powołanych wyżej rozstrzygnięciach Sąd Apelacyjny także nie dopatrył się w I. w R. płatnika składek z tytułu spornych umów zawartych z zainteresowanymi, niemniej jednak uczynił to wskutek błędnej wykładni art. 33¹ k.c. w związku z art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty oraz art. 4 pkt 2a ustawy z

dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, bezzasadnie przyjmując, że [...] Szkoła [...] I. w R. jest „ułomną osobą prawną”, której ustawa przyznaje zdolność prawną, tym samym szkoła ta posiada zdolność do czynności prawnych - w tym do zawierania umów cywilnoprawnych, a w konsekwencji to właśnie ten podmiot ponosi odpowiedzialność za ewentualne składki na ubezpieczenia społeczne związane z zatrudnieniem zainteresowanej na podstawie umowy cywilnoprawnej, a nie organ prowadzący szkołę - I..

Zdaniem skarżącego, wprowadzając Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia przywołał liczne orzeczenia Sądu Najwyższego, jednak wydając zaskarżony wyrok, potraktował jej w sposób dość wybiórczy i dowolny - dokonując wykładni i stosując w sprawie art. 22 k.p. nie dostrzegł, że w stanie faktycznym sprawy nie występują wszystkie te elementy, które świadczyłyby o istnieniu podporządkowania pracowniczego, z kolei wykładając treść art. 3 k.p. oraz art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie oświaty, a także art. 4 pkt 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych uszło uwadze Sądu, że za pracodawcę może być uznana tylko taka jednostka organizacyjna, która jest faktycznie wyodrębniona organizacyjnie i finansowo, i to w takim stopniu, aby była rzeczywiście zdolna do realizacji obowiązków płatnika składek na ubezpieczenia społeczne.

Zdaniem skarżącego, nie ulega wątpliwości, że stanowisko Sądu orzekającego w niniejszej sprawie jest odosobnione w orzecznictwie i stoi w sprzeczności nie tylko z powołanymi wyżej orzeczeniami tego samego Sądu w innym składzie, ale także z wykładnią przyjętą przez Sąd Najwyższy w innych sprawach - jak chociażby wyroku z dnia 24 lutego 2015 r., II PK 88/14, czy wyroku z dnia 18 października 2011 r., III PK 19/11, w którym Sąd Najwyższy także wskazuje na wyodrębnienie finansowo - organizacyjne jako jeden z warunków przyznania jednostce organizacyjnej statusu pracodawcy.

Ponadto, skarżący podniósł, że w jego ocenie kwalifikowane naruszenie prawa procesowego, to jest: art. 382 k.p.c. oraz art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 227 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. polegało na bezzasadnym pominięciu przez Sąd Apelacyjny znacznej części zebranego w sprawie materiału dowodowego. Z lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika bowiem, że spośród obszernego materiału dowodowego zebranego w sprawie i

udokumentowanego w aktach sądowych oraz aktach organu rentowego - w tym aktach kontroli, Sąd Apelacyjny oparł swoje rozstrzygnięcie na statutach I. i Szkoły oraz niektórych fragmentach zeznań słuchanych w sprawie stron czy świadków, pomijając całą resztę dokumentów czy dalszych części zeznań świadków i stron - w tym przeprowadzonych dopiero na etapie postępowania apelacyjnego, nadto w żaden sposób nie wyjaśnił takiego stanowiska w uzasadnieniu wyroku.

Zdaniem skarżącego, w okolicznościach sprawy także naruszeniu art. 6 ust. 1 pkt 4, art. 12 ust. 1, art. 18 ust. 1 i 3, art. 20 i art. 32 oraz art. 17 w związku z art. 4 pkt. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych można przypisać przymiot oczywistości, skoro wbrew oczywistym faktom oraz powołanym przepisom Sąd Apelacyjny uznał, że zainteresowana nie podlega w I. w R. obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu umowy zlecenia, a podmiot ten nie jest płatnikiem składek za zainteresowaną, podczas gdy odwołująca się przez cały czas realizowała i nadal realizuje wszystkie obowiązki płatnika w stosunku do osób wykonujących obowiązki w szkole zawodowej, zarówno na podstawie umów o pracę, jak i umów cywilnoprawnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym)

środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Wypada także przypomnieć, że zgodnie ze stanowiskiem ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga od skarżącego określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Ponadto, konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, czy też z dnia 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07). W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecznictwie konieczne jest także, choćby przykładowe, wskazanie orzeczeń, w których ten sam przepis prawa byłyby odmiennie wykładany. Należy również podkreślić, iż nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), analogicznie jak nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP – wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5).

Jeśli natomiast powołaną przez skarżącego przesłankę przedsądu stanowi oczywista zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), to wniosek powinien w tym zakresie zawierać wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638). Zgodnie ze stanowiskiem

utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437) i jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286).

W ocenie skarżącego, w sprawie mamy do czynienia z potrzebą wykładni przepisów art. 3 k.p. i art. 22 § 1¹ k.p. oraz art. 4 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, a także art. 33¹ k.c. Mając jednak na uwadze opisane wyżej kryteria pozwalające uznać, że w sprawie rzeczywiście zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawa, Sąd Najwyższy stwierdza, że jest oczywiste, iż ani wniosek skarżącego o przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania, ani też uzasadnienie tego wniosku nie operuje tak rozumianą ustawową podstawą z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Przede wszystkim w ocenianym wniosku brak jest bowiem pogłębionej argumentacji jurydycznej dotyczącej potrzeby dokonania wykładni prawa. Ponadto, skarżący nie wskazuje rozbieżności w orzecznictwie Sądów w zakresie wskazanych norm prawa materialnego (art. 3 k.p. i art. 22 § 1¹ k.p. oraz art. 4 pkt 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie oświaty, a także art. 33¹ k.c.). Takich przykładów rozbieżności nie mogą bowiem z całą pewnością stanowić powołane we wniosku orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Katowicach, zwłaszcza że w odniesieniu do jednego z nich (wyroku z dnia 31 maja 2016 r., III AUa 405/16) Sąd Najwyższy wypowiedział się już, odmawiając przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej organu rentowego (por. postanowienie z dnia 18 października 2017 r., I UK 20/17, niepublikowane) i szczegółowo wyjaśniając wątpliwości skarżącego dotyczące możliwości uznania szkoły za płatnika składek w

rozumieniu art. 4 pkt 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jako pracodawcy bądź jednostki organizacyjnej.

Uzasadniając oczywistą zasadność skargi, skarżący odwołuje się z kolei do podstaw kasacyjnych, posługując się „techniką blankietową”, polegającą na zadeklarowaniu naruszenia przepisów powołanych w podstawach zaskarżenia, czemu nie towarzyszy jakikolwiek wywód prawniczy, który wskazywałaby na kwalifikowaną postać naruszenia tych przepisów. W ramach oceny, czy skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, nie jest natomiast rzeczą Sądu Najwyższego doszukiwanie się w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych argumentacji mającej wykazać istnienie przesłanek przedsądu, zwłaszcza że na tym etapie postępowania podstawy kasacyjne nie podlegają jeszcze badaniu (por. pośród wielu postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 2010 r., II UK 274/09, LEX nr 585794). Wynika to stąd, że na tym etapie przedmiotem badania dokonywanego przez Sąd Najwyższy jest jedynie to, czy wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej wskazuje i wykazuje choć jedną z podstaw (przesłanek) przedsądu wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Natomiast podstawy kasacyjne stanowią odrębny od przesłanek przedsądu element skargi, w związku z czym nie zastępują one (ani ich uzasadnienie) i nie mogą zastąpić przesłanek przedsądu. Innymi słowy podstawy kasacyjne podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. W odniesieniu do tej części wniosku Sąd Najwyższy zauważa też, że skarżący łączy oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wynikającą z naruszenia przepisów prawa materialnego powołanych w podstawach zaskarżenia z potrzebą wykładni tych przepisów. Tymczasem, już tylko z samej przedstawionej wyżej istoty ustawowych przesłanek przedsądu, przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c., wynika, że co do zasady nie mogą one występować jednocześnie. Jeżeli bowiem w sprawie rzeczywiście występuje potrzeba wykładni, od której dokonania zależy wydanie prawidłowego orzeczenia co do istoty sprawy, to z natury rzeczy ewentualny błąd orzeczniczy popełniony przez Sąd drugiej instancji nie może mieć charakteru oczywistego i podstawowego. Skarga kasacyjna nie może być, z kolei, uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałyby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, iż konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy (por. pośród

wielu postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2011 r., II PK 247/10, LEX nr 1274964).

Niezależnie od wyżej przedstawionych ułomności, których stwierdzenie musi prowadzić do uznania, że oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wymogów określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c., Sąd Najwyższy w pełni aprobuje poglądy wyrażone w powołanym wcześniej postanowieniu z dnia 18 października 2017 r., I UK 20/17. Stwierdza w związku z tym, że art. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych zawiera „słowniczek ustawowy”, który nie konstruuje jednak definicji płatnika składek, lecz wymienia jedynie enumeratywnie podmioty, którym nadaje taki przymiot. Zgodnie z art. 4 pkt 2 lit. a tej ustawy, płatnikiem składek jest pracodawca - w stosunku do pracowników i osób odbywających służbę zastępczą oraz jednostka organizacyjna lub osoba fizyczna pozostająca z inną osobą fizyczną w stosunku prawnym uzasadniającym objęcie tej osoby ubezpieczeniami społecznymi, w tym z tytułu przebywania na urlopie wychowawczym albo pobierania zasiłku macierzyńskiego, z wyłączeniem osób, którym zasiłek macierzyński wypłaca Zakład. (zob. B. Gudowska, J. Strusińska-Żukowska w: *Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych. Komentarz*, Warszawa 2014; M. Łabanowski w: *Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych. Komentarz*, J. Wantoch-Rekowski [red.], Warszawa 2015).

Jednocześnie Sąd Najwyższy dostrzega szczególną regulację odnośnie do płatnika składek w przypadku szkół, przedszkoli i innych jednostek organizacyjnych systemu oświaty, utworzonych przez jednostki samorządu terytorialnego. Wówczas taki status przysługuje jednostce obsługi ekonomiczno-administracyjnej utworzonej przez jednostkę samorządu terytorialnego (art. 4 pkt 2 lit. t ustawy systemowej). Przepis ten jednak nie ma i nie może mieć zastosowania w niniejszej sprawie, gdyż [...] Szkoła [...] I. w R. nie została utworzona przez jednostkę samorządu terytorialnego, lecz przez organizację samorządu gospodarczego [...] (na podstawie przepisów ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle).

W obrębie art. 4 pkt 2 lit. a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych pojawiają się dwa przykłady płatnika składek: pracodawca oraz jednostka organizacyjna. Mogą to być podmioty bez zdolności prawnej (osobowości prawnej).

Zgodnie z art. 3 k.p., pracodawcą jest bowiem jednostka organizacyjna, choćby nie posiadała osobowości prawnej, a także osoba fizyczna, jeżeli zatrudniają one pracowników. Oznacza to, że pracodawcą jest również jednostka organizacyjna, choćby nie posiadała ona osobowości prawnej, jeżeli zatrudnia pracowników. Artykuł 3 k.p. nie wymienia jednostek organizacyjnych, które w rozumieniu Kodeksu pracy są pracodawcami, co daje podstawę do twierdzenia, że pracodawcami mogą być jednostki organizacyjne posiadające zdolność do zatrudniania pracowników. Niewątpliwie zdolność taką posiadają osoby prawne. Ponadto przepisy ustawy, postanowienia statutu lub inne regulacje odnoszące się do danej osoby prawnej mogą przyznać status pracodawcy swoim jednostkom organizacyjnym. Każda osoba prawna jest pracodawcą w rozumieniu art. 3 k.p. dla zatrudnionych przez nią pracowników, chyba że dla niektórych z nich za pracodawcę należy uznać jednostkę organizacyjną stanowiącą jakąś jej część składową (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1991 r., I PRN 47/91, LEX nr 13629). Do tej kategorii pracodawców zalicza się zatem wyodrębnione organizacyjnie i finansowo części składowe osoby prawnej (samodzielnej jednostki niemającej osobowości prawnej), mające zdolność samodzielnego (w imieniu własnym) zatrudniania pracowników. W art. 3 k.p. została zatem wyrażona zarządcza koncepcja pracodawcy, której istotę stanowi możliwość przypisania statusu pracodawcy jednostce organizacyjnej nieposiadającej własnych praw do mienia, zwłaszcza prawa własności (zob. Z. Hajn, *Pojęcie pracodawcy po nowelizacji Kodeksu Pracy*, PiZS 1997, nr 5 i 6). W rozumieniu zarządczego modelu pracodawcy, pracodawcą jest jednostka organizacyjna, której kierownictwo ma mandat do zarządzania nią i kierowania zatrudnionymi w niej pracownikami. Dlatego też, zgodnie z art. 460 § 1 k.p.c., zdolność sądową i procesową ma także jednostka organizacyjna zatrudniająca pracowników, chociażby nie posiadała osobowości prawnej.

Odnosząc te ogólne uwagi do okoliczności faktycznych niniejszej sprawy, Sąd Najwyższy przypomina, że I., na podstawie art. 8 ustawy o rzemiośle, ma osobowość prawną. W myśl art. 7 ust. 5 pkt 5 powołanej ustawy, do jej zadań należy zaś w szczególności uczestniczenie w realizacji zadań z zakresu oświaty i wychowania w celu zapewnienia wykwalifikowanych kadr dla gospodarki, w tym prowadzenie szkół. Realizując ten ustawowy cel, I. w R. (organ prowadzący), jak

jednoznacznie wynika z ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd drugiej instancji, utworzyła [...] Szkołę [...], która jest szkołą niepubliczną, prowadzoną przez I. w R. dla młodzieży na podbudowie gimnazjum. Szkoła posiada uprawnienia szkoły publicznej. W związku z tym doszło do wyodrębnienia finansowego (§ 4 Statutu ZSZ) oraz organizacyjnego (§ 6 ust. 3 Statutu ZSZ) tej Szkoły. Dodatkowo dyrektor szkoły jest kierownikiem zakładu pracy w rozumieniu Kodeksu pracy, kieruje procesem dydaktyczno-wychowawczym szkoły, a nadto (co w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy ma szczególne znaczenie) zatrudnia i zwalnia nauczycieli oraz pracowników administracyjnych, kontroluje pracę zatrudnionych w szkole nauczycieli i pracowników niebędących nauczycielami (§ 8 Statutu ZSZ). W wymienionej szkole zawodowej zatrudnia się więc nauczycieli i pracowników administracyjnych oraz pracowników obsługi. To wszystko sprawia, że nie może zostać uznane za wadliwe, a przez naruszające przepisy prawa materialnego powołane w podstawach zaskarżenia, stanowisko Sądu Apelacyjnego, zgodnie z którym [...] Szkoła [...] I. w R. jest pracodawcą w rozumieniu art. 3 k.p., a w konsekwencji tego płatnikiem składek, o którym mowa w art. 4 pkt 2 lit. a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Wypada również zauważyć, że przedstawione regulacje statutowe są zbieżne z przytoczonym we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie oświaty, zgodnie z którym dyrektor szkoły lub placówki w szczególności kieruje działalnością szkoły lub placówki i reprezentuje ją na zewnątrz.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy jest zatem zdania, że skarżący nie zdołał wykazać, że zachodzi potrzeba poddania jego skargi kasacyjnej merytorycznemu rozpoznaniu. Dlatego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w odniesieniu do kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 9 ust. 2 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji swojego postanowienia.